

György Attila

.áetriuxa

avagy

Macskalauz haladóknak



György Attila (1971) 1997 óta a Székelyföld kulturális folyóirat szerkesztője. Novellái, publicisztikai rendszeresen jelennek meg a romániai és magyarországi folyóiratok és újságok hasábjain. Tagja a Magyar Írószövetségnek és Fiatalkorú Írók Szövetségének, az Erdélyi Magyar Írók Ligájának. A Magyar Újságírók Romániai Egyesületének nívódíjával (1998), a Bálint András-emlékdíjjal (2005), a Tokaji Íróklub Kuratóriumának 2002-es díjával ismerték el írói és újságírói munkásságát. 2011-ben József Attila-díjat kapott.

.áetriuxa

Ha a természet valamely különleges szeszélyéből a macskák könyvet írni akarnának, és ehhez egy laptopot használnának, ez a könyv minden bizonnyal így kezdődne:

.áetriuxa

A természetnek, hála Istennek, nincs ilyen szeszélye, a macskáknak aztán végképp nincs, legalábbis nem tartják érdemesnek. Mindenesetre,

No. A mellékelt küldött macskás írás egy .áetriuxa című macskáskönyv része. Mindig is úgy véltem, vérlázítóan méltánytalan, hogy míg számos könyvet írtak már a kutyákról, lovakról, még az elefántokról is, addig a teremtés vitathatatlan koronájáról, a macskákról szégyenletesen kevés született, a magyar irodalom különösképpen hanyagolja ezen fenséges teremtményeket.

Mellesleg a könyvnek csupán társszerzője vagyok, az igazi szerző *Bacilus* nevű macskám, végül is ő adta a címet, midőn átsétált a billentyűzeten: márpedig minden valamirevaló íróember tudja, a címadás a legnehezebb.

Ezért hát kellő szerénységgel, és hódolattal ajánlom az írást a macskáknak, akiket valaha istennekként tiszteltek: s ezt ők soha nem felejtették el.

Bacilus nevű macskám ezt hagyta maga után, miután végigsétált a billentyűzeten.

(macskakaparás)

Hogy a macskák miért nem írnak, csak azért nem fogas kérdés, mert egy percig sem biztos, hogy nem ismerik az írás művészetét. Lehet, az nekünk „csupán” macskakaparás. Lehet, korlátolt emberi elménkkel csu-

pán nem tudjuk megérteni a kanapén, fatörzseken, emberi bőrön és bármilyen sérülékeny felületen hagyott mancsjegyeket. Egyvalami bizonyos: két egyforma macskakarmolás nincs. Egyedi jelek, s hogy a macskák miért karmolnak tárgyakat egyáltalán, annak megfejtése megint egyike az emberiség hiú ábrándjainak: karmikat élezi, unatkoznak, nyújtóznak, ki tudja, de az is lehet, értelmesebb korok értelmesebb macskáinak hagynak civilizációs időkapszulákat, és ebben az esetben jobb is az nekünk, hogyha nem értjük ezeket az üzeneteket.

Az egyik leghihetőbb magyarázat persze az lenne: azért, mert csak. Mert így tartja úri kedvük. Mert ott van az a karmolnivaló, akárcsak a Mount Everest McKinleynek.

Minden valamirevaló macska sztoikus filozófus. Alszik, eszik, öl, magáévá teszi környezetét és kiegészíti az együtt élővel, többnyire meghódítja őket. Erkölcsi aggályai nincsenek, ahogyan bűnei sem: ő csupán azt adja, ami a lényege. *„Az élet túl rövid ahhoz, hogy egészen komolyan vegyünk”* – gondol valami ilyesmit, amikor az egeret halálra kínozza, szemmel látható gyönyörűséggel. *„Az élet túl rövid ahhoz, hogy ne vegyünk egészen komolyan”* – gondolja elégedetten, amikor jóllakottan leheveredik, és dorombolásnak álcázva elmélázik a létezés értelméről, aminek eredményeként értelemszerűen elalszik. Ártatlanul, akár a csecsemők és a dél-amerikai diktátorok.

Ha van a Természetnek, – ha úgy tetszik: a Teremtőnek – remekműve: úgy ez a Macska.

(együtt, élés)

Mintegy 2500-3000 éve élünk együtt a házimacskával, nagyjából annyi ideje háziasítottuk őket. Pofátlanul rövid

idő. A macskák persze, ha egyáltalán elgondolkodnának ezen, hátracsapnák fülüket és megráznák mancsukat. Még hogy mi háziasítottuk őket...

Macskaszemszögből nézve mi enni adunk nekik, kényelmes fekhelyet biztosítunk, jobb helyeken biztonságot, és ezért cserébe ők eltűrik bizalmasodó közellétünket. Meg persze, azért jó, amikor az ember a nyakat, a bajuszot, a hátat simogatja. Általában az ember testmelege is jó. Általában az ember egy kellemes lény, a többi állathoz képest mindenképp jótékony idióta. Általában véve több a haszna, mint a kár benne, általában véve az ember ideális használat minden macska számára, úgy bő 2500-3000 éve.

Voltak idők, amikor az emberek a macskákat istenként tisztelték. És ezt a macskák sohasem felejtették el.¹ Ehhez azért nem elég néhány röpke nemzedék. Háromezer év?! Négyszázegynéhány macskanemzedék, gondoljunk bele. Nevetséges. Bahhh.

(Ennyi idő elég arra, hogy a körülményekhez alkalmazkodva elhagyjuk a farkunk jelentős részét, mint a Man-szigeti macseknek. Vagy lekonyuljon a fülünk, mint a skót cicáknak. Vagy lemeztelenedjünk, mint az élveteg egyiptomiak. Vagy színeket változtassunk. Mintha az emberekkel mindez nem történt volna meg, persze velük évmilliók alatt: de hát ezek egy ilyen fajta – gondolná viszolyogva most a Macska.)

(história – a kezdetek)

Egyáltalán: az a lény, amely életének jó 80%-át képes átaludni, nem egészen erről a világról való.

Ez a macskáknak gyerekjáték. Amit az emberek narkolepsiának ne-

¹ Temesi Ferenc

veznek, az természet adta ajándék minden „felinának”, a macskafajták gyakorlatilag bármikor, bármilyen helyzetben és körülmények között képesek aludni: elégedettségükben, félelmükben, idegesség miatt, éhesen, betegen, kimerülve, boldogan, jóllakottan, vagy csak: mert.

Többnyire csak: mert.

Bizonyos Borges nevű ember Dél-Amerikában elég közel járt a macskafelfogáshoz, amikor elmélázott rajta: álmodjuk-e az életet, vagy éljük az álmainkat? Aztán ő is elaludt: egyáltalán nem mellékesen, amúgy is vak volt, ami lényegesen közelebb hozta őt ehhez a tudatállapothoz.

„Tekintsd az életed úgy, mint-ha álmodnál. Itt füst van, távozom. Olyan nagy dolog ez?!² – mondta valamikor egy római császár. Na igen, mondtuk már: a macskák sztoikusok. Igazán kár, hogy például Julius Caesar nem szerette őket, igaz, ő a sztoikusokat sem. Pedig egészen macskafajta volt, amennyire ez emberben lehetséges: simulékony ragadozó. És ősei, az etruszk Juliák macskatartó nemzetség voltak... de hát messze esett az alomtól.

Bezzeg Kleopátrának macskái voltak, sőt Alexandriában egyszer agyonverték egy római centuriót, miután véletlenül megölt egy macskát. Na hogyne, véletlenül... Véletlenül nem öl senki: próbáljuk csak ezt elmagyarázni egy macskának. Véletlenül ő nem öl. Azért öl, mert éhes. Vagy unatkozik. Vagy mert idegesíti a másik élőlény. De véletlenül?! Na nem... azt soha.

A görögök például eleinte meglehetősen irtózzal kezelték a macskákat, nem igazán értették, mit keres ez a lény az emberek között, és különben

is, amely létezett az egyiptomiak, ezek a rafinált és okos emberek istenként félnek, annak kell tudnia valamit... Nem tévedtek benne, a macskák valóban tudtak valamit, és ennek egy részét aránylag hamar az akhájok is megtanulták: van zsákmány, van párzás, van pihenés, a többi múló kaland.

Akhilleuszt sokan rokonították a macskákkal, nemegyszer büszke kandúr társaságában ábrázolják míves kancsókon, na igen, szeretett volna ő az lenni. De ember volt.

Perzsáéknál a macska még rokon volt, afféle kisebb oroszlán, metszeteiken és domborműveken nyilazták és fojtogatták őket a királyok, közben otthon féltő gonddal fésülgették, amíg hosszú bundát nem eresztettek. Nagy Sándor gyanakodva és bizalmatlanul figyelte a macskákat Perszeopolisz meghódítása után, a macskák nem kevésbé gyanakodva néztek rá, aztán Alexandrosz továbbment Indiába, a macskák maradtak. Illetve Alexandrosz perzsa feleségével páran továbbmentek, burmai, sziámi és hasonló kétes identitásokat vettek fel, és eszük ágában sem volt hazavergődni ama tízezer göröggel.

Ők megtalálták a zsákmányt, amit a hadvezérek hiába kerestek, és meghódították Keletet.

(hódítás)

Nyilván, a hódításból Nyugat sem maradt ki.

Bizonyos körökben makacsul tartja magát a nézet, miszerint nevezett Vörös Erik, amikor a később Amerika részeként Grönlandként elhíresedett Vinlandot felfedezte, jó néhány macskát vitt magával sárkányfejes drakkarain.

Ennek két oka lehetett.

Az egyik, hogy a hajósemer egyik legnagyobb átka az egér, illetve az

² Marcus Aurelius

egerek supermanje, a patkány, és ez ellen csupán a macska lehet egyetemmes *chucknorris*, aki maradéktalanul kiirtja ezt a méltatlan fajzatot, amelyet Odin köztudomásúlag csupán a természet koronáinak, a macskák táplálásának céljából teremtett.

Az már csak hab a tortán, hogy Freya viking istennő szekerét macskák húzták az ábrázolások szerint, amely ábrázolást rendkívül nehezményezve korrigálnák az érintettek, ha egyáltalán érdekelné őket, mondván: ők irányítottak és nem húztak.

A másik ok, hogy csak. És mielőtt valaki történelmi hiábavalóságokra ragadtatná magát, gondoljunk arra, macskakörökben rendkívül népszerű az Erik, Szven és a többi elnevezés, ami beszédes bizonyítéka a fent említett kapcsolatoknak.

Ha meg nem, akkor gondoljunk Kolumbuszra, Vasco de Gamára, és a rengeteg tengerészre, akik macska nélkül aligha szelhették volna át az óceánt, gabonának, kétszersültnek se híre, se hamva nem maradt volna félúton, bizonyos hajókon még meg is ették a nemes állatokat, amiért is legyen minden portugál és spanyol tengerész említése örökös farokborzolás és háromszoros köpködés.

Ja, hogy a horgonyt vasmacskának hívták, az már csak természetes.

Az indiánok, szegények, kicsit idegbajosak lettek a macskacivilizációtól, tényleg, nem volt hová tenni őket, a macskáknak sem azokat, a pumák, prímamacskák, jaguárok és észak-amerikai vadmacskák léte legalább akkora trauma volt az eurázsiai házimacskáknak, mint a rézbőrű „vadak” az embereknek, aztán mégiscsak a sápadtarcúak és a macskák győztek, gondolja most magában Los Angelesben egy luxusvillában nyújtózva vala-

mely nemes dög, miközben Gourmet lazacot falatozik.

Nyugat-Európa sokáig nem volt a macskák kedvence, érthető okokból. Hideg van, nagy, ideges állatok, és egyáltalán, a kényelem tökéletes hiánya jellemezte ezt a helyet. Aztán valamikor a sztoikus (már ismét!) császár, Aurelius idején helyet kaptak a pannon főemberek kíséretében, udvaraikban; sírjaikban fellelhetők csontvázaik (macska lábjegyzet: a macskacsontok mindig a gazda *felett* fekszenek, és nem fordítva, na ugye!), aztán lassan így továbbhaladtak nyugat fele.

Dominanciájukra jellemző, hogy az íreknek a mai napig mitikus, rettegett figurájuk a *Tengermacska*, amelyről senki nem tud közelebbit, de tény és való, hogy rettenetes, éget és vág, pusztít, és egyáltalán, minden olyan szörnyőségre képes, amire még a Brit Birodalom sem volt.

Mondani sem kell, hosszú idők dekadenciája után ma már aligha képzelhető el eredeti ír pub saját macska nélkül, aki méltó fensőbbiséggel felügyeli a szigetország egyébíránt jóra való embereinek kétes üzelmeit, italozási és társaséleti szabályait.

(arzenál)

Rendesebb helyeken, ahol még a természet végzi a dolgát, és nem borult fel a dolgok normális állása, minden embernek szűrő-vágó fegyvere van. A keleti emberek szabályjától a spanyol tőrig, az olaszok békanyúzójától a székely bicskáig nélkülözhetetlen és felettébb szükséges kelléke ez a mindennapok világi egyensúlyának.

Macskáéknál ez megint nem kérdéses. Minden – ismételjük: minden! – macskának 18 darab remek, használható és használatos bicskája van, összkomfortos bőrtokban, amely bics-

kákat rovásra, kapaszkodásra, védekezni és gyilkolászni egyaránt használhatják.

És használják is.

Ezt persze nehéz megemészteni más, alsóbbrendű fajoknak, ekkora arzenállal járkalni hétköznap, valamint vásár- és ünnepnapokon is, enyhe túlzás, és ha tekintetbe vesszük, hogy ez az impozáns fegyverkészlet – amelyhez képest egy mexikói bérgyilkos glóriás kezdő – bársonyos kesztyű alá van elrejtve, enyhe borzongás futkorászik minden halálra hajlamos élőlény bőrfelületén.

Arról nem beszélve, hogy olyan állattal igazán nem illik, nem tanácsos és nem egészséges dolog kikezdeni, amely a száját 120 fokos szögben képes kinyitni.

Kurva nagyot tud harapni.

Különösen ha ebben a szájban újabb négy borotvaéles és túhegyes bicska, valamint néhány kisebb mángorlóeszköz van, amelyeket használni csupán elveteműtség és gyilkos szándék kérdése.

Na mármost a macskákat legnagyobb ellenségeik sem vádolhatják az elveteműtség és a gyilkos szándék hiányával.

Ismerek olyan macskát (sajátomként rettegem), akinek életfilozófiája egyszerűségében hatékony és működőképes, és akihez képest Batu kán és az emberiség jelentős tömeggyilkosai ártatlan kis amatőrök. Ez az életfilozófia, a Bacilus nevű *tiranocattusé*, nagyjából így hangzik gyarló emberi szabad fordításban:

„Ami nálam kisebb, azt megölöm. Ami nálam nagyobb, azt megpróbálom megölni.”

Ezen törekvését, sajnálatos módon a kisebb és nagyobb élőlények számára, szinte a tökéletességig siker koronázza.

(ragadozás)

Említettük már: a macskákat valamikor, akár távoli rokonaikat az emberi fajban, az etruszkokat, vidám és kegyetlen népséggként tartották számon.

Ma is azok.

Valamirevaló házimacska nem azért vadászik és nem azért gyilkol, mert erre szüksége van, vagy mert éhes lenne. Ilyen is van, de ezek a szegények a macskatársadalom proletariátusához tartoznak, akikről éppen úgy nem illik tudomást venni igazi macskaragadozók között, mint a Four Season francia szalonjában az ötödik sugárút építómunkásairól. Vagy az amszterdami gyémántkereskedők szombati ebédjén a kiskunhalasi kucséberről. Pedig ugyanaz a faj.

Rendes macska azért öl, mert megteheti, mert szereti, és mert kitűnő mulatság, macskamunka.

Valljuk be, van abban valami menyeyei dolog, amikor egy kis, remegő és finom(!) állat kézügyben retteg, mi pedig (mármint *macska-mi*) álmosan és unottan heverészünk, miközben lelkünk vidáman danolászik, és félig hunyt szemmel, az élet rejtelméin meditálva is követni tudjuk a szerencsétlen áldozat kétségbeesett és reménytelen menekülési kísérleteit.

Supsz, na nézd, alig kellett fejbe ütni, ni, már vérzik is, ajjaj, szegény, na, adjunk neki még egy esélyt.

Megnoszogatjuk egy kicsit a bicskával, menjél már, na ne olyan gyorsan! Affenébe... Na, most meg felfordul, halottnak tettei magát... Hogy ez mitől olyan sürgős neki?... Egye fene... na... mozdulj már...

Ilyenkor mégiscsak meg kell enni, kivéve ha cickány az illető, azt semmiféle macska nem eszi meg, ennek magyarázata nincs, talán csak annyi lehet, hogy eredetileg a cickányokat is *suncus etruscus*nak hívták, na de

egy dolog a gyilkolászás, és másik az evés.

A pocok viszont valami egészen ingyenc dolog, ráadásul kiadós, nagydarab, igazi ünnepi ebéd, megfogni pedig aztán tényleg kölyökjáték, lusta egy jószág.

A denevér nem jó falat, megfogni is nehéz, a hülye emberek azt hiszik, az egér rokona, ez természetesen butaság, miféle állat az, ami szőrös is, meg szárnyas is?!

A madarak elvileg finomak, gyakorlatilag azonban tollasak, ehhez aztán tényleg éhesnek kell lenni, hogy megegye valaki: ragadnak a tollak, kevés a hús rajta, a csontja pedig szúrós.

Házimacskakörökben igen kedvelik a halat, de ez azon falatok egyike, amelyeket a társbérelő ember szolgál fel időnként. Vizes, ami kissé undorítóvá teszi az egészséget, igaz, leginkább olajosan szolgálják fel, ami viszont egészen tűrhető.

A kígyó igazi ingyencfalat, az emberek általában frászt kapnak tőle, macskáéknál ez egyáltalán nem kérdés, az egyik fele csapkod, a másik harap, a harapósat kell megfogni. Egy megtermett, ádáz patkányhoz képest edzőmérkőzés. Távoli, nagyon távoli, nagyon-nagyon távoli rokonok a macskafajban, a mongúzok ennek éppen oly specialistái, mint az ugyancsak indiai kígyóbűvölők.

(Szigorúan csak zárójelben szabad megjegyezni, ha valamit szívből gyűlölnék a természet szőrös-bicskás-gyilkos-kecses koronái, akkor az a sündiszó. Elsősorban azért, mert méltatlan, aljas és tisztességtelen konkurencia egér- és kígyópusztítás terén. Másodsorban megközelíthetetlen, mogorva állat, szúrós és zsémbes jószág, ráadásul a tejet is szereti, ami aztán végképp hadüzenetnek számít.)

(kaja)

Apropó, tej.

Macskakörökben féltve őrzött titok: a felnőtt, ivarérett, rendes macska nem szereti a tejet.

Ezt csak hadd higgyék róluk az emberek.

Normális macska a tejtől hasmenést kap, amúgy is fárasztó nyelvel kanalazni, ételnek ital, itálnak étel, egy szó mint száz: nem macska elé való.

A tejfől, az más. A túró is más. A sajt, az igen. A krémsajt különösen igen. Általában véve minden olyan származék, amelynek tejből való előállításánál az emberek verejtéket hullattak, jó és fogyasztásra érdemes. A sima tej... kutyáknak való.

Ők szeretik is, de tényleg.

Ha létezne a világon elvetemült macskafilozófus, Platón-, Descartes-, Swedenborg-szerű lény, valószínűleg megállapítaná: az ismert világ legnagyobb konkurens ragadozója, az ember mégiscsak több haszonnal járt, mint kárral, és *par excellence* haszonállat, ugyanis semmilyen más faj nem volt képes heverőket, szőrös-bojtos, kényelmes dolgokat készíteni, legfőképpen kulináris élvezeteket kitalálni a macskáknak, mint amilyen a whiskey, a kitekat, a gourmet, és ezerféle más dolog, amelyekről csupán felületesen kétlábúak gondolják, hogy a nemzetes ragadozók nincsenek tisztában értékükkel és minőségükkel.

Igazi csemege minden macskának a *zakuszka*, de erről persze kevesen tudják, mi az. Erdélyi embereknél előfordul, ahogyan sok más is, amiért érdemes velük együtt lakni, de erről majd később.

(élettér)

Mármost szó esett arról, hogy az ember, úgy ahogy van, jó a macskáknak. Jó, mert olyan ragadozó, amelynek

más prédái vannak, mint a macskatársadalomnak, jó, mert önzetlen, jó, mert kényelmes, jó, mert gyakorlatilag minden olyan munkát elvégez, ami miatt a macskák nem kényszerülnek evolúciós zsákutcába.

Nagyjából, persze.

Ugyanakkor nyilvánvaló tény, hogy ez a sovány pár ezer év nem volt elég az embereket igazán megszeretni, na jó, megszeretni még helyel-közzel talán, de ragaszkodni hozzájuk, hát, az kicsit erős lenne.

A macska a helyhez ragaszkodik, a „gazda”, ahogyan macskatársbérlő emberek magukat nevezni szeretik, csupán szerves része a környezetnek, szerves, de nem feltétlen szükséges.

A „hely” zugokból áll, szagokból, vadászterületből, kövekből, fákból, sarkakból, zsákmányból, ellenségek-ből és kihívásokból, a hely, az hely és kész.

Minden macska konzervatív, ragaszkodó, területfüggő, és emberek legutóbb ilyeneket maximum a középkorban vagy a délszláv háborúkban produkáltak, a gazda jön-megy, a terület marad, a többi futó kaland. Attól a macska macska, az, ami: őslakos, övé a terület és kész, az új gazda megszokja, néha simogat, néha oldalba rúg, ez aztán tényleg fatalitás kérdése.

(Ez a másik dolog, ami miatt az erdélyi ember és a macska között lényeges hasonlóság van.)

(társas, élet)

Ezt a helyet, a területet, mondani sem szükséges, meg kell védeni. Ha van a macskalétnek árnyoldala, akkor ez az. Macskaként a macskatársadalommal egyetlen baj van, és ez abban foglalható össze, hogy túl sok a macska.

(Ez megint kellemetlen hasonlóság az emberiség önmagához viszonyulásával, annyi baj legyen.)

Minden macska életében elkövetkezik a pillanat, amikor megjelenik egy fiatalabb, rendszerint szerencsétlen, életképtelen, nyálas, genetikai zsákutca kismacska. Ebből a nyavalyásból megtúrt társ lesz, aztán egy idő után összevissza vizeli a felségterületet, beleeszik a tálba, beszaglászik a farok alá, majd hirtelen egyszer csak elhiszi magáról, hogy ő az uralkodó, és ami a rettenetes, ő is lesz az. Ez ellen a jog szerinti uralkodónak egyetlen védekezése van: átnézni felette, nem venni tudomást róla, átaludni a sorozatos felségsértéseket, amely stratégia működik ugyan, de ezt csak a macskalélek tudja, milyen áron.

Szögezzük le még egyszer: a macska nemes állat. Ahogyan nem létezhet két szuverén egy órgrófságban, ahogyan nem élhet együtt két dudás egy csárdában, ahogyan nem lehet a *kettő egy*, úgy macskáéknál sem természetes dolog ez.

Amennyiben hárman vannak, vagy hatan, harmincketten egy helyen, úgy más dolog: klikkek, klánok, nemzetségek, hierarchiák alakulnak ki, a sok baj sokféle oszlik meg, de a macskaélet minősége nagyjából annyira különbözik, mint a skót tanyasi gazda és a bombayi tömegszálló lakosai között.

(szexualitás)

Ami az abszolút szükséges társaséletet, a szexualitást illeti, nos, ez a macskáknál tökélyre fejlesztett gyakorlat, amely az égvilágon semmiféle társadalmi bonyodalmat nem igényel, és végképpen híjával van mindenféle erkölcsi és morális érzéknek.

(Miért, mi az a *morál*?! – kérdeznék ilyenkor indignálódva a Macska.)

Ha egy macska párzani akar, akkor általában párzik is. Ez szigorú

tény, más kérdés, hogy meglehetősen ritkán akar, csupán annyira, amennyire a biológiai óra megköveteli. A nőstényeket úgy félévente meglepi az ellenállhatatlan vágy, ilyenkor aztán minden más huszadlagos, és akárcsak az elkényeztetett feleségek, egyszerre bőgnék és ordítanak, amíg el nem múlik ez az állapot.

Utána aztán jaj annak a kandúrnak, amely a közelébe jön, ne adj' isten szemtelenül próbálkozik, na de ez az embereknél is ismerős állapot.

Ami a kandúrokat illeti, ők, ahogyan isteni természetükhöz illik, mindig és mindenkor készek az aktusra, természetesen anélkül, hogy ennek túl nagy fontosságot tulajdonítanak. Egy macskapárázás időtartamának pusztá említésétől ideggörcsöt kapnának a feministák, ami pedig az előjátékot illeti, nos, ez gyakorlatilag akkora terjedelemben létezik, amennyit a macskanagylelkűség és macskaönzetlenség kapna az egyetemes világciklopédiában.

A hitelesség kedvéért megemlíteném, akadnak olyan gondolkodók, akik szerint az egyiptomi-görög-római szado-mazochista játékok szoros összefüggésben vannak a macskapárázási rituálékkal. Ezt cáfolni bortság lenne. Fogadjuk el, ők tudják, hogyan kell.

Az is kétségtelen, hogy a pusztá párázás ténye, akárcsak a rideg samurájoknál, macskáéknál sem jelent semmi maradandó kötelezettséget. Fizikai szükséglet, amelynek nagyobb fontosságot tulajdonítani dekadens szemlélet lenne. Párázás után csupán az emberek ragadnak egymáshoz. Na meg a kutyák. Ez megint egy beszédes tény.

(haza)

Vén, bajuszos, sokat alvó beavatottak között makacsul él még mindig egy ősrégi legenda, amely szerint valamikor az idők hajnalán létezett egy ősi földrészt, ahonnan végső soron mindenféle műveltség, hagyomány, és általában véve a földi élet eredezik.

Ezt a földrészt több néven ismerik, eredeti megnevezése elveszett, az ősmagyar hagyomány AtaPisz vagy AtlanPisz néven tartja számon, angol-szász tudósok Catlantis néven emlegetik, a megnevezés teljesen mindegy: lényege, hogy a teremtés koronái innen származnak, és valamikor ez virágzó birodalom volt, ahol a macskák uralkodtak. Némely macska ezt soha nem felejtette el.

Talán ezért van, hogy a macskák azóta sem a „gazdához” vagy az emberekhez ragaszkodnak, hanem a mindenkori helyhez: az otthon, a haza, a vadászterület olyan fogalom, amelyet a macskákon kívül csak néhány rendkívül fogékony és kezelhetetlen emberfajta tanult meg: a magyarok, az írek, az indiánok és néhány csendes-óceáni bennszülött törzs.

Ha egy macska elveszti otthonát, akkor egyrészt depressziós lesz, nem érdekli a legfinomabb nyúlhúsaprólék sem, borzos lesz a szőre és elfelejt dorombolni, másrészt a legelső alkalommal meglép és megpróbálja felkeresni az elveszett otthonát, kerül, amibe kerül, és ebben a szándékában olyan erők vezérlik, amelyekről nekünk, halandó embereknek fogalmunk sem lehet.

Erről a hazakeresésről sokat mesélhetnének amúgy a belső-ázsiai népek, valamint a lemmingek és a lazacok is: de most maradjunk inkább a macskáknál.